

RESOLUCIÓ de l'expedient núm. 29/2010, Col·legi de Periodistes de Catalunya i Unió de Professionals de la Imatge i la Fotografia de Catalunya-Sindicat de la Imatge

President

Arseni Gibert Bosch

Vocal

Josep Oriol Llebot Majó

Anna Matas Prat

Secretari

Francesc Bernal Dealbert

A Autoritat Catalana
de la Competència

Faig constar que aquesta fotocòpia
reprodueix fidelment l'original

Barcelona, 18 MAIG 2012

Barcelona, 16 de maig de 2012

El Tribunal Català de Defensa de la Competència de l'Autoritat Catalana de la Competència (en endavant, el TCDC de l'ACCO), amb la composició expressada al marge i amb la vocal senyora Anna Matas Prat com a ponent, ha adoptat aquesta resolució a l'expedient 29/2010, Col·legi de Periodistes de Catalunya i Unió de Professionals de la Imatge i la Fotografia de Catalunya (UPIFC)-Sindicat de la Imatge, incoat d'ofici per la Directora general de l'Autoritat Catalana de la Competència davant suposades conductes restrictives de la competència per part del Col·legi de Periodistes de Catalunya i de la Unió de Professionals de la Imatge i la Fotografia de Catalunya (UPIFC) - Sindicat de la Imatge.

ANTECEDENTS DE FET

1. El 12 de juliol de 2010, la Directora general de l'Autoritat Catalana de la Competència (en endavant, la DG) va prendre coneixement d'una possible infracció de la Llei 15/2007, de 3 de juliol, de defensa de la competència (en endavant, LDC) per part del Col·legi de Periodistes de Catalunya (en endavant, CPC) consistent en la fixació de tarifes mínimes orientatives per a l'exercici de l'activitat periodística. D'acord amb el que estableix l'article 49.1 de la LDC, la DG va decidir actuar d'ofici per tal d'analitzar l'existència d'una possible conducta restrictiva de la competència.

2. D'acord amb el que estableix l'apartat a) de l'article 5.dos de la Llei 1/2002, del 21 de febrer, de coordinació de les competències de l'Estat i les comunitats autònomes en matèria de defensa de la competència (en endavant, Llei 1/2002), el 16 de setembre de 2010, la DG va remetre una nota succinta a la Comisión Nacional de la Competencia (en endavant, CNC) amb l'objectiu de determinar l'òrgan competent per a conèixer de l'assumpte (núm. registre 0256/530/2010). En data 28 de setembre de 2010, en resposta a l'anterior escrit, la CNC informa que la Direcció d'Investigació (en endavant, DI) de la CNC havia iniciat un període d'informació reservada arran d'haver pres coneixement, el mes de juny de 2010, de l'existència i publicació d'un tarifari mínim relatiu als serveis prestats per informadors gràfics subscrit per part de la Asociación Nacional de Informadores Gráficos de Prensa y Televisión (en endavant, ANIGP-TV) i la Unió de Professionals de la Imatge i Fotografia de Catalunya (UPIFC)-Sindicat de la Imatge (en endavant, UPIFC-SI), del qual es podria deduir l'existència d'una pràctica anticompetitiva prohibida per la LDC. En el marc d'aquesta informació reservada, la CNC havia pres coneixement de l'existència de tarifes mínimes per part del CPC, coincidint amb la informació aportada per la DG. Atès que ja s'havia obert un període d'informació reservada en el marc del qual s'analitzava la possible vinculació entre les conductes mencionades, amb l'objectiu de determinar l'òrgan competent per conèixer-les, la DI va considerar que procedia esperar que finalitzés la informació reservada per tal de procedir al mecanisme d'assignació de casos de l'article 2.2 de la Llei 1/2002.

Segons consta a l'ofici de 4 de novembre de 2010, la DI considera que la CNC és competent per conèixer, primer, de les conductes de caràcter bilateral entre ANIGP-TV i UPIFC-SI, atesa la possible afectació d'àmbit supraautonòmic que se'n podria derivar i, segon, de la recomanació col·lectiva de fixació de preus mínims desenvolupada per ANIGP-TV. D'altra banda, considera que l'ACCO és l'autoritat competent per conèixer de les conductes del CPC i de les conductes unilaterals desenvolupades per la UPIFC-SI, atès que en el cas que aquestes conductes constituïssin una infracció en matèria de defensa de la competència, la seva afectació no superaria l'àmbit català (article 1.3 de la Llei 1/2002). L'ACCO va coincidir amb la distribució competencial plantejada per la CNC i va remetre un ofici a la DI de la CNC en data 16 de novembre de 2010 (núm. de registre 0256E/748/2010), pel qual es declarava competent per a l'estudi de les conductes atribuïbles al CPC i a la UPIFC-SI, de conformitat amb l'article 2.2, paràgraf segon, de la Llei 1/2002 i li sol·licitava la tramesa de les actuacions practicades. La DI de la CNC, en data 23 de novembre de 2010, va remetre els documents originals desglossats del seu expedient que corresponia examinar a l'ACCO (núm. de registre 0256E/453/2010).

Anem bé

D. P.ots

10.11.

3. Després d'analitzar la informació obtinguda d'ofici i la informació remesa per la CNC, la DG va apreciar l'existència d'indicis racionals d'infracció de l'article 1 de la LDC per part del CPC i de la UPICF-SI, consistents a establir unes tarifes relatives a l'exercici de l'activitat periodística i d'informador gràfic i, en conseqüència, mitjançant provisió de 10 de desembre de 2010, va acordar la incoació d'un expedient sancionador contra, d'una banda, el CPC, i de l'altra, la UPICF-SI. Atesa l'estreta connexió dels fets que van donar lloc a la incoació de l'expedient, la DG va considerar adient la tramitació d'un únic expedient que abastés les conductes d'ambdós operadors. En data 14 de desembre de 2010 es van registrar de sortida les corresponents comunicacions adreçades al CPC i a la UPICF-SI, amb còpia de la provisió d'incoació de l'expedient sancionador, amb número de registre, respectivament, 0256S/807/2010 i 0256S/808/2010, que van ser degudament notificades el dia 17 de desembre de 2010. Addicionalment, en data 28 de gener de 2011, es va registrar de sortida, amb núm. 0256S/24/2011, una comunicació adreçada a la CNC en la que s'adjuntava la provisió d'incoació de l'expedient sancionador 29/2010, notificada en data 1 de febrer de 2011.

4. De conformitat amb allò que estableix l'art. 5.tres de la Llei 1/2002, el 9 de febrer de 2011, la CNC va sol·licitar fer ús de la seva facultat de comparèixer com a part interessada en l'expedient 29/2010. Els instructors de l'expedient van dictar una provisió, de 22 de febrer de 2011, per la qual es tenia per compareguda com a part interessada la DI de la CNC. Aquesta circumstància va ser degudament comunicada a la pròpia CNC i a la resta de parts interessades: el CPC i la UPICF-SI.

5. Amb l'objectiu de determinar si les conductes del CPC i de la UPICF-SI han pogut infringir la LDC, en data 13 de desembre de 2010, es van dictar sengles provisions de requeriment d'informació adreçades a la UPICF-SI i al CPC. Els números de registre de sortida de les comunicacions, així com les respectives dates de recepció, són les mateixes que les indicades per a la comunicació de la incoació de l'expedient.

6. El dia 29 de desembre de 2010 el CPC va sol·licitar una ampliació del termini inicialment concedit per complir amb el requeriment d'informació (escrit amb registre d'entrada núm. 0256E/507/2010), petició que va ser atesa mitjançant provisió d'ampliació de termini d'11 de gener de 2011 i, tramesa al CPC mitjançant ofici amb registre de sortida núm. 0256S/4/2011. La provisió va ser notificada al representant del CPC el dia 12 de gener de 2011 mitjançant compareixença personal a les dependències de l'ACCO (full 470). El CPC va presentar el seu escrit de resposta al requeriment d'informació en data 18 de gener de 2011, registrat

Competència (CNC), i núm. 29/2010 de l'Autoritat Catalana de la Competència (ACCO), la qual, segons manifesta, va ser aprovada per unanimitat el 31 de març de 2011.

10. El dia 6 d'octubre de 2011, d'acord amb allò que estableix l'article 50.3 de la LDC de conformitat amb l'article 33.1 del RDC, el DG va formular el plec de concreció de fets (en endavant, PCF) i en la mateixa data es va procedir a cursar la notificació al CPC i a la UPIFC-SI, per tal que, en el termini de quinze dies, presentessin al·legacions i proposessin prova, notificacions que es van produir els dies 10 i 17 d'octubre de 2011, respectivament. El dia 17 d'octubre de 2011 el CPC va presentar un escrit on sol·licitava l'ampliació del termini per formular al·legacions al PCF (núm. de registre 0256E-458/2011), la qual va ser atorgada mitjançant provisió de 21 d'octubre de 2011, notificada al CPC el dia 25 d'octubre. La UPIFC-SI va sol·licitar igualment una ampliació del termini assenyalat mitjançant escrit amb registre d'entrada del dia 24 d'octubre de 2011 (núm. de registre 0256E-471/2011), la qual va ser atorgada mitjançant provisió de la mateixa data, i va ser notificada al UPIFC-SI el dia 27 d'octubre de 2011. El CPC va formular al·legacions al PCF mitjançant escrit presentat per correu administratiu el dia 7 de novembre, amb registre d'entrada el dia 9 de novembre de 2011 (número de registre 0256E-493), juntament amb la documentació que consta als fulls 1904-1917 de l'expedient. La UPIFC-SI, en data 10 de novembre, va presentar un escrit d'al·legacions al PCF mitjançant correu administratiu, registrat d'entrada el dia 14 de novembre de 2011 (número de registre d'entrada 0256E-509), al qual es va adjuntar la documentació que consta als fulls 1941-2332 de l'expedient.

11. En data 15 de novembre de 2011 es va procedir al tancament de la fase d'instrucció i el mateix dia el Director general de la ACCO (en endavant, el DG) va formular la proposta de resolució de l'expedient 29/2010, respecte de la qual es van formular al·legacions per UPIFC-SI el 2 de desembre de 2011 (escrit amb número de registre 0256E-569) i per CPC el dia 5 de desembre de 2011 (escrit amb número de registre 0256E-578). Finalment, segons estableixen els articles 50.5 de la LDC i 34.2 del RDC el dia 9 de desembre de 2011 s'eleva al TCDC de l'ACCO l'informe amb la proposta de resolució i les al·legacions del CPC i del UPIFC-SI, així com l'expedient complet i l'index de les actuacions practicades.

12. El CPC, segons consta a l'escrit d'al·legacions a la proposta de resolució del DG (fulls 2771-2784 de l'expedient), va sol·licitar una declaració de confidencialitat genèrica sobre el mateix escrit d'al·legacions d'acord amb allò que disposa l'article 42 de la LDC. En data 29 de desembre de 2011 es va requerir al representant del CPC, de conformitat amb el que disposa l'article 20 del RDC, per tal que el CPC presentés, en el termini de 15 dies hàbils, un

escrit on s'especifiquessin les dades o informacions respecte de les quals es sol·licitava la confidencialitat, se'n justificués la petició i es presentés una versió no confidencial del document en qüestió. L'ofici de requeriment va ser notificat al CPC el dia 2 de gener de 2011 (fulls 2867 i 2868). En data 19 de gener de 2012 va tenir entrada al registre de l'ACCO (número de registre 0256E/31/2012) l'escrit de data 13 de gener de 2012 (presentat mitjançant correu administratiu el 17 de gener de 2012) pel qual el CPC contesta el requeriment efectuat, aporta una versió censurada del document i sol·licita la confidencialitat d'una part de la informació relacionada amb les al·legacions adduïdes, en concret, la continguda a l'apartat II de l'escrit d'al·legacions (full 2782). La sol·licitud de confidencialitat va ser denegada mitjançant acord del TCDC de l'ACCO el dia 14 de febrer de 2012, el qual va ser notificat al CPC, mitjançant ofici amb número de registre de sortida 0256S/81/2012 el 17 dia de febrer (fulls 2909-2914), a la UPIFC-SI per ofici amb número de registre de sortida 0256S/82/2012 el dia 17 de febrer (fulls 2915-2920), i a la CNC per ofici amb número de registre de sortida 0256S/83/2012 el dia 20 de febrer (fulls 2921-2926).

13. Són parts interessades en aquest expedient el Col·legi de Periodistes de Catalunya, la Unió de Professionals de la Imatge i Fotografia de Catalunya-Sindicat de la Imatge i la CNC.

14. Els fets declarats acreditats a l'informe amb la proposta de resolució del DG al seus punts 3 i 4 són els que de manera sumària es descriuen a continuació:

14.1. El Col·legi de Periodistes de Catalunya (CPC) és una corporació de dret públic amb personalitat jurídica pròpia, creada l'any 1985 i que va néixer a partir de l'estructura de les associacions de la premsa existents a Catalunya. El CPC es regeix pels seus Estatuts, inscrits en el Registre de Col·legis Professionals el 5 de desembre de 1986, i el seu àmbit d'actuació és el territori de Catalunya. Les finalitats que té atribuïdes, entre d'altres, són la de millorar les condicions d'exercici de l'activitat periodística, la defensa professional i la prestació de serveis assistencials als col·legiats, la defensa del dret a les llibertats d'informació i d'expressió i la garantia de la independència i la llibertat informativa. Segons dades aportades pel propi Col·legi, el nombre de col·legiats en els anys 2006, 2007, 2008, 2009 i 2010 van ser, respectivament, 3679, 3680, 3698, 3719 i 3698. Són condicions per a ingressar al CPC, segons l'art. 6 dels seus Estatuts, (a) ser doctor o llicenciat en Ciències de la Informació (branca de periodisme) o en Periodisme; (b) ser doctor o llicenciat en una altra carrera universitària i exercir com a principal activitat professional el periodisme o la docència de periodisme, almenys en els darrers dos anys consecutius; (c) els inscrits en qualsevol altre col·legi de periodistes del territori espanyol i, finalment, (d) els professionals d'altres

Amén: im

D. Notes

J. O.L.L.

països de la UE sempre que reuneixin alguna de les condicions establertes en els apartats (a), (b) i (c). Cal dir que per exercir la professió de periodista no és obligatòria la pertinença a cap associació o col·legi professional.

Faig constar que aquesta fotocòpia reproduïx fidelment l'original

18 MAR 2017

14.2. En l'article 1 dels Estatuts la UPIFC – SI es descriu com una organització sindical, constituïda per temps indefinit i sense afany de lucre, amb plena capacitat jurídica per acomplir els objectius que configuren els presents estatuts, d'acord amb el que estableix la Llei orgànica de llibertat sindical 11/1985, de dos d'agost*. Aquesta organització es troba registrada en el registre d'Associacions del Departament d'Indústria i Treball de la Generalitat de Catalunya amb el número 94/79/17 (actualment 947900017). L'origen de la UPIFC – SI es troba en dues entitats independents: d'una banda, l'associació Unió de Professionals de la Imatge i Fotografia de Catalunya (UPIFC) i l'altra, l'organització sindical Sindicat de la Imatge (SI). L'abril de l'any 2006, es va dissoldre el Sindicat de la Imatge i la seva funció sindical va ser assumida pel nou sindicat, UPIFC – SI, que va sorgir a partir de la refundació de la UPIFC. Amb efecte 12 d'abril de 2006, foren dipositats en l'Oficina Pública de Dipòsit d'Estatuts d'Organitzacions Empresarials i Sindicats de Treballadors d'Àmbit de Catalunya, la modificació dels estatuts de la UPIFC, de manera que aquesta entitat va canviar tant l'àmbit funcional com la seva denominació. L'àmbit d'actuació territorial de la UPIFC-SI es correspon amb Catalunya. Pel que fa als seus membres, l'article 2 dels estatuts disposa que la UPIFC-SI aplega els qui treballen per compte d'altri o per compte propi com a tècnics i professionals de la imatge, dels mitjans de comunicació i de la indústria audiovisual, mentre que l'article 7 preceptua que "podran afiliar-se a UPIFC Sindicat de la Imatge els/les que treballin com assalariats/des dels sectors de la imatge, els mitjans de comunicació i la indústria audiovisual, i els/les professionals autònoms/es sense treballadors/es al seu càrrec que acreditin l'alta fiscal en el cens de l'activitat en qualsevol de les especialitats d'aquests àmbits."

Segons la informació facilitada per la UPIFC-SI en la resposta al requeriment d'informació de l'ACCO, el nombre d'afiliats en els anys 2006, 2007, 2008, 2009, 2010 i 2011 va ser, respectivament de 401, 402, 393, 396, 408 i 406. Les finalitats de la UPIFC-SI es recullen a l'article 4 dels seus estatuts i consisteixen, amb caràcter general, a defensar els interessos dels seus afiliats en diferents àmbits, en particular el laboral, professional, econòmic i cultural. Cal dir que es tracta d'una professió no regulada i que per desenvolupar-la no s'exigeix l'obtenció de cap titulació específica ni és obligatòria la pertinença a cap associació o col·legi professional.

14.3. En el seu informe amb la proposta de resolució, el DG considera provat que el CPC va aprovar i distribuir les Tarifes Mínimes Orientatives per a l'exercici professional i periodístic corresponent a l'any 2008. Les tarifes s'aproven en el marc de la Comissió contra la Precarietat, comissió creada pel CPC l'any 2006 amb la finalitat de treballar contra la precarietat en l'àmbit dels periodistes i tractar d'assegurar que aquests disposessin d'unes condicions de treball acceptables. Segons queda acreditat en diferents actes de la Junta de Govern del CPC, la Comissió de precarietat es reunia periòdicament i passava els seus informes a la Junta de Govern del CPC per al seu coneixement i, segons el cas, debat i aprovació de les propostes. Els acords aprovats en relació amb les tarifes queden reflectits en el document fet públic "Tarifes mínimes orientatives per a l'exercici professional periodístic 2008". En la introducció d'aquest document es diu que el CEC té la voluntat de ser "un referent orientatiu a disposició dels professionals per compte propi que presten els seus serveis en el mercat periodístic i que permet consolidar l'ordenació d'aquesta activitat dintre d'un marc de lliure competència entre els periodistes" (full 883). Així mateix estableix que el CEC "...amb la ferma voluntat d'ordenar la precarietat en la professió periodística, ha decidit plantejar una proposta de tarifes mínimes orientatives que serveixi com a referència a col·laboradors i periodistes que exerceixin de forma lliure i autònoma la seva activitat" (full 883).

14.4. El document de tarifes mínimes orientatives fixa preus de manera molt detallada per a més de 70 tasques periodístiques relacionades amb els àmbits de la premsa escrita, revistes, mitjans digitals, fotografia, ràdio, televisió i gabinets de comunicació. En la major part dels casos es fixen preus mínims (des de 20€ per notícia/informació breu a la premsa escrita fins a 1000€ pel disseny i producció d'una pàgina web i 3.000€ per suplement especials en una revista). En l'àmbit de gabinets de comunicació es fixa una forquilla de preus (per exemple, per a gabinets de premsa i comunicació la tarifa oscil·la entre un preu mínim de 800€ i un màxim de 1.200 € per a les pimes, mentre que per a les grans empreses la forquilla estaria entre 2.500 i 5.000 €). En aquest mateix àmbit, s'estableix que cal afegir un recàrrec del 20% en el cost dels serveis a subcontractar i el preu a pagar per algun d'aquests serveis (per exemple, la subcontractació del disseny d'embalatges, etiquetes o dissenys comercials té un preu de 700 €, als quals caldria afegir un 20%). El document també estableix la possibilitat de fer ús d'una política de descomptes en funció de la difusió de la publicació (per exemple, per a la fotografia de premsa diària estableix que per al cas de diaris de menys de 70.000 exemplars de tirada s'aplicarà una reducció del 20% sobre la tarifa corresponent). Addicionalment, el document preveu l'actualització automàtica de tots els preus cada primer de gener d'acord amb l'IPC registrat a Catalunya l'any anterior i

estableix determinades condicions comercials, entre altres els terminis de pagament, la repercussió d'aquelles despeses freqüents relacionades amb l'activitat i la recomanació d'establir un contracte previ a qualsevol encàrrec professional. El DG acredita que el CPC va fer difusió del document de tarifes posant-lo a disposició pública a la seva seu i mitjançant l'enviament d'una *newsletter* als col·legiats. A més, en l'acta de la Junta de Govern del CPC, de 4 de desembre de 2007, la vocal encarregada de la comissió de la precarietat "dóna detalls de la presentació de les tarifes mínimes, pel qual s'ha fet un pla de comunicació *ad hoc* per tal de distribuir-lo adequadament". Aquesta voluntat de difusió també consta a l'acta de la junta de govern del CPC, de 23 de gener de 2008, on s'estableix que caldrà presentar el document de tarifes a les diferents demarcacions del col·legi.

Amen fin

14.5. L'acta de la Junta de Govern del CPC de 30 d'octubre de 2007 deixa constància del fet que el Degà del CPC va traslladar al President de la Generalitat "la necessitat de vincular les ajudes públiques a l'aplicació de les tarifes mínimes". La DG ha comprovat que el Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya en les tres ordres que tot seguit s'indiquen, per les quals s'aproven determinades bases per a la concessió de subvencions, estableixen com a mèrit, entre d'altres criteris, "l'adhesió a les Tarifes Mínimes de Salari del Col·legi de Periodistes de Catalunya". En concret, es tracta de: CMC/158/2008, de 8 d'abril de 2008, pel qual s'aproven les bases reguladores per a la concessió de subvencions estructurals a emissores de ràdio en català o en aranès de titularitat privada -art.4.4.c), ordre publicada al DOGC de 22 d'abril de 2008; CMC/166/2008, de 7 d'abril de 2008, pel qual s'aproven les bases reguladores per a la concessió de subvencions estructurals a emissores de televisió en català o en aranès, de titularitat privada -art.4.4 b), ordre publicada al DOGC de 24 d'abril de 2008 i CMC/195/2008, de 23 d'abril de 2008, pel qual s'aproven les bases reguladores per a la concessió de subvencions estructurals a publicacions informatives digitals en català o en aranès -art.5.3 f), ordre publicada al DOGC de 5 de maig de 2008.

D.O.S.

J. O.L.L.

14.6. El DG considera provat que el CPC va aprovar i distribuir les Tarifes Mínimes Orientatives per a l'exercici professional i periodístic corresponent a l'any 2009. D'acord amb el que expressen diverses actes de la Junta de Govern del CPC, la comissió de precarietat va treballar per actualitzar les tarifes mínimes orientatives de l'any 2008 i el resultat es va publicar el 29 d'abril de l'any 2009 en el document Tarifari mínim orientatiu del CPC per a l'exercici de l'any 2009 (fulls 900 a 903 de l'expedient) amb un contingut quant a tasques i àmbits a tarifar pràcticament idèntic al de l'any anterior, però amb els preus actualitzats a una taxa que se situa majoritàriament a l'entorn de l'1,7%, encara que en alguns casos arriba

18 MAIG 2010

a augment del 5 i del 6%. Així mateix, el DG acredita que la voluntat del CPC amb l'aprovació del tarifari mínim orientatiu continua en la mateixa línia que l'any anterior, tal com s'expressa en la introducció del document. Respecte a la difusió s'acrediten també els mateixos canals que l'any anterior, la disponibilitat del document a la seu del CPC i l'enviament d'una *newsletter*. El DG en deixa constància en el seu informe amb la proposta de resolució de la difusió de 5.000 exemplars entre els professionals del periodisme i la seva difusió a través del Facebook del CPC.

L'acta de la Junta de Govern de 8 de juliol de 2009 informa que els treballs de la Comissió de Precarietat es posen en qüestió fins a l'extrem que la Comissió vol un mandat exprés de la Junta de Govern per determinar exactament quina ha de ser la seva feina i el seus objectius, tot això "amb vistes a la possibilitat que entri en vigor la Llei òmnibus, impulsada per la Comissió Europea, que no permet que cap col·legi entomi les tarifes professionals, ni tan sols les recomanacions (...)" (full 837). A la Junta de Govern del CPC de 7 d'abril de 2010 es constitueixen les noves comissions del CPC, sense que es renovi la comissió de precarietat, que deixa d'existir a partir d'aquesta data. Cal dir, però, que en la data d'emissió del PCF les tarifes eren encara consultables sense cap restricció en el web del CPC.

14.7. En el marc de reivindicació contra la precarietat laboral en el món periodístic, el CPC va convocar la Mesa sobre la crisi als mitjans de comunicació, que se celebrà el 29 de gener de 2009. Aquesta Mesa formula una declaració conjunta en què, entre altres aspectes, es reivindica la necessitat de garantir unes retribucions mínimes per exercir la professió amb independència.

14.8. Respecte de la UPIFC-SI, el primer fet que el DG considera acreditat és la redacció dels seus estatuts en els dos punts següents: article 4.e) estableix com a finalitats de l'entitat "Elaborar i/o subscriure normes orientadores dels sous i honoraris professionals dels afiliats/des" i en l'article 22 q) "promoure i dirigir comissions de treball per a l'elaboració de propostes sindicals específiques, en particular pel que fa a les llistes de tarifes, propietat intel·lectual, models i condicions de contractació, accés a l'ofici, seguretat social, convenis col·lectius, fiscalitat, defensa professional, formació i reciclatge".

14.9. Es considera acreditada l'aprovació i distribució de la Llista de tarifes orientatives de preus mínims per a l'exercici de 2006. Les tarifes de l'any 2006 són aprovades pel Consell Directiu de la UPIFC-SI en la seva reunió de novembre de 2005, fet del qual es deixa constància en l'acta de l'assemblea general ordinària de la UPIFC-SI. La llista de tarifes

inclou preus mínims per a la realització de feines d'encàrrec en funció del format i nombre d'hores, i preus orientatius mínims per drets de reproducció d'imatges d'arxiu desglossats en més de 80 tasques en els àmbits de la premsa, televisió, editorial, enciclopèdies, publicitat, música i vídeo, aplicacions decoratives, exposicions, projeccions, edició de làmines, altres usos comercials, Internet i CD-ROM. La definició de les tasques a realitzar pels professionals és molt detallada i es fixen preus diferents per a cada tasca; per exemple, en l'àmbit de les aplicacions decoratives es distingeix entre 13 tasques diferents, entre altres, el preu de cessió per embalatges seria 373 €, per etiquetes 277 € i per paper d'embalatge 262 €. Per a cadascuna de les tasques diferenciades es fixa un preu mínim per a Espanya, Europa (+100%) i el món (+200%).

El DG deixa constància en el seu informe amb proposta de resolució que la difusió es va fer mitjançant l'informe de la Comissió Executiva de 31 de gener de 2006, que es va difondre entre els associats. En el marc dels nous estatuts sindicals aprovats l'abril de 2006, es constitueix en data 6 de juny de 2006 la comissió de tarifes, que tindrà entre els seus objectius desenvolupar l'apartat e) de l'article 4 i l'apartat q) de l'article 22 dels estatuts esmentats més amunt.

14.10. Es considera acreditada l'aprovació i distribució de la llista de tarifes orientatives de preus mínims per a l'exercici de 2007 (fulls 1631-1637). Respecte del contingut es comprova que continuen les tarifes per feines d'encàrrec en general amb el mateix desglossament que l'any 2006, però amb un augment del 2,8% que correspon a la inflació a Catalunya. Pel que fa a la llista de tarifes orientatives per a la cessió dels drets de reproducció d'imatges d'arxiu, el contingut és molt similar al de l'any 2006 pel que fa als àmbits de televisió, editorial, edició de làmines, publicitat, música i vídeo, aplicacions decoratives, exposicions, projeccions, Internet, CD-ROM i altres usos comercials, amb un augment de preus del 2,8%. La novetat més rellevant és l'extensa ampliació de categories de preus mínims per a la premsa no diària, desglossada en sis tipus de revistes. En el mateix document de tarifes s'especifica que les tarifes s'actualitzaran d'acord amb l'IPC català.

En aquest context, el DG destaca que en l'acta de l'assemblea anual de 2007, celebrada el 29 de març d'aquell any, es recull que "el resultat més destacat és el tarifari orientatiu de preus mínims de col·laboracions gràfiques a la premsa no-diària, així com les aportacions fetes en diversos aspectes a la Comissió de Precarietat del Col·legi de Periodistes. En premsa diària no s'ha avançat tot el que es voldria per falta d'assistència dels que haurien d'estar-hi més interessats/ades". Així mateix, a l'acta del Consell Directiu de la UPIFC-SI

Amèric
D. Nots
1.0.11

10 MARÇ 2007

d'11 d'octubre de 2007 s'estableix que les tarifes heretades per la UPIFC-SI no tenen valor de llei ja que no estan recollides en conveni col·lectiu del sector i no comporten cap mena de sanció estatutària. En la mateixa acta s'afirma que "... en tant que sindicat ens cal tenir al dia les informacions-estadístiques-TARIFES perquè són la reivindicació salarial bàsica dels treballadors autònoms dependents en una activitat tant polièdrica i gens regulada com és l'activitat *freelance* i a la peça...". En el mateix Consell s'acorda assumir com a pròpies les Tarifes mínimes orientatives del CPC.

La difusió de les tarifes de l'any 2007 als afiliats es fa per mitjà de l'informe núm. 145 de la Comissió Executiva de data 21 de març de 2007, que es va difondre per tramesa postal. Addicionalment, el Consell Directiu va acordar que la Secretaria d'acció cultural incorporés la llista de tarifes a les presentacions del sindicat davant de les principals institucions i entitats que patrocinen i/o organitzen activitats fotogràfiques.

14.11. Es considera acreditada l'aprovació i distribució de la llista de tarifes mínimes orientatives per a l'exercici de l'any 2008 (Acord del Consell Directiu de la UPIFC-SI de 16 de gener de 2008). En l'exercici de 2008 s'actualitzen les tarifes corresponents a l'exercici de l'any 2007 per a les feines d'encàrrec en general i per a la cessió dels drets de reproducció d'imatges d'arxiu (llevat dels apartats de televisió i d'exposicions col·lectives, que no es van modificar), d'acord amb el 4,3% d'augment de l'IPC a Catalunya. Es manté l'acord de la UPIFC-SI d'adoptar com a pròpies les tarifes del CPC. El contingut de la llista de tarifes mínimes de l'any 2008 inclou tant el tarifari pròpiament dit de la UPIFC-SI, desglossat en "feines d'encàrrec general" i "drets de reproducció d'imatges d'arxiu", i les Tarifes mínimes orientatives del CPC. La difusió es va fer per correu postal i electrònic entre els afiliats i de manera generalitzada, ja que es va penjar al web de la UPIFC-SI.

14.12. Es considera acreditada l'aprovació i distribució de la llista de tarifes mínimes orientatives per a l'exercici de l'any 2009 (Acord del Consell Directiu de la UPIFC-SI de 29 de gener de 2009). Respecte del contingut de la llista de tarifes mínimes orientatives de la UPIFC-SI, cal posar de manifest que per a aquest exercici: (i) no es recullen les TMO del Col·legi de Periodistes de Catalunya però, per contra, (ii) s'inclouen tant per a les "feines d'encàrrec en general" com per als "drets de reproducció d'imatges d'arxiu" noves referències amb les corresponents tarifes (iii). Finalment, cal evidenciar que pel que fa a la categoria de "feines d'encàrrec en general", la llista de tarifes recull també condicions generals de contractació, com per exemple: terminis de lliurament; quilometratge; dietes de

Arxivat
D. Notes
J. O. U.

manutenció, etc. La difusió de la llista de tarifes per a l'any 2009 es fa mitjançant correu postal i electrònic entre els afiliats i amb un enllaç al web d'UPIFC-SI.

Faig constar que aquest document
reprodueix fidelment l'original

Barcelona, 18 MAIG 2012

FONAMENTS DE DRET

1. Prèviament a l'anàlisi de la conducta acreditada, cal determinar la plena aplicabilitat de la LDC al Col·legi de Periodistes de Catalunya. En aquest sentit, tal com fa el DG en l'informe amb la proposta de resolució, cal posar de manifest que l'article 2.1 de la Llei 2/1974, de 13 de febrer, sobre col·legis professionals (en endavant, LCPr), en la redacció efectuada per l'article 5.1 de la Llei 7/1997, de 14 d'abril, de mesures liberalitzadores en matèria de sòl i de col·legis professionals, disposa que "El ejercicio de las profesiones colegiadas se realizará en régimen de libre competencia y estará sujeto, en cuanto a la oferta de servicios y fijación de su remuneración, a la Ley sobre Defensa de la Competencia y a la Ley sobre Competencia Desleal. Los demás aspectos del ejercicio profesional continuarán rigiéndose por la legislación general y específica sobre la ordenación sustantiva propia de cada profesión aplicable". I l'article 2.4 de la LCPr, en la redacció efectuada per l'article 5.2 de la Llei 25/2009, de 22 de desembre, de modificació de diverses lleis per a l'adaptació a la Llei sobre el lliure accés a les activitats de serveis i el seu exercici, prescriu que "Los acuerdos, decisiones y recomendaciones de los Colegios observarán los límites de la Ley 15/2007, de 3 de julio, de Defensa de la Competencia".

Tal com bé exposa l'informe amb la proposta de resolució del DG, són nombrosos els expedients en els quals, abans el Tribunal de Defensa de la Competència (TDC) i actualment la CNC, han analitzat la conformitat amb la legislació en matèria de defensa de la competència de conductes dels col·legis professionals en l'exercici de les seves funcions. En relació amb el cas que ens ocupa, es pot fer esment de la Resolució de 27 de desembre de 2007 (expedient 635/07, Colegio de Odontólogos Estomatólogos de Las Palmas) en la qual es va considerar contrària a l'article 1 de la Llei 16/1989, de 17 de juliol, de defensa de la competència (en endavant, LDC del 1989) una recomanació d'honoraris mínims per part del Col·legi, resolució que ha estat confirmada per la sentència de la Secció Sisena de la Sala del Contenciós de l'Audiència Nacional (en endavant, AN) de 10 de juliol de 2009. Així mateix, la Resolució de 26 de febrer de 2008 (expedient 629/07, Colegio de Arquitectos de Huelva) va declarar que el Col·legi havia incorregut en una infracció de l'article 1 de la LDC del 1989 en adreçar als seus membres una recomanació col·lectiva de preus mínims, la qual va ser confirmada per la sentència de l'AN de 21 de gener de 2011, que al seu fonament jurídic 4t, *in fine*, declara que: "(...), es conforme a derecho la consideración de la elaboración

de ese Método para el cálculo simplificado del PEM (presupuestos d'execució material), y su difusión entre los colegiados, como una recomendación prohibida por el artículo 1 LDC, que vulnera la independencia y produce un efecto de homogeneización del comportamiento de los colegiados." Cal posar de manifest també que el TCDC de l'ACCO, en el marc de les seves resolucions de data 29 de juliol de 2009, expedient número 12/2009, Col·legi d'Economistes de Catalunya, de 20 de maig de 2010, expedient número 6/2009, Col·legi Oficial de Protèctics Dentals de Catalunya o de 15 de novembre de 2011, expedient número 16/2009, Col·legi de Notaris de Catalunya, també ha considerat els col·legis professionals com a operadors econòmics sotmesos a les normes de competència.

Així mateix, cal fer esment de la sentència de la Sala del Contenciós, Secció 1a, del Tribunal Suprem de 4 de novembre de 2008 (r. 5837/2005), que al seu fonament jurídic 4t declara la plena aplicació a l'actuació de les entitats que exerceixen funcions públiques, com són els col·legis professionals, de la LDC, amb independència de la naturalesa pública o privada de les funcions exercides. En aquest sentit s'ha pronunciat igualment el Tribunal Suprem, en concret la Secció 3a de la Sala del Contenciós en la sentència de 2 de juny de 2009 (r.5763/06) –fonament jurídic quart— i a la sentència de 26 d'abril de 2010 (r. 3359/07) –fonament jurídic quart—, respecte de l'aplicació de la LDC a l'exercici per part dels col·legis notariais de Madrid i Bilbao de les funcions públiques d'ordenació de les professions col·legiades i de regulació deontològica de la professió.

Ateses les consideracions anteriors, no hi ha dubte que les actuacions del CPC que han estat descrites en els apartats 14.3 fins a 14.6 dels antecedents de fet, i que constitueixen l'objecte de l'expedient, estan sotmeses a la normativa de defensa de la competència.

2. Així mateix, cal constatar la plena aplicabilitat de les normes de competència a la UPIFC-SI. Sobre la consideració dels sindicats com a operadors econòmics subjectes a les normes de competència, l'informe amb la proposta de resolució del DG subratlla que tant l'extint TDC com l'actual CNC s'han manifestat amb claredat en certes ocasions. En aquest sentit, fa esment a la Resolució del TDC de 16 de desembre de 1996 (expedient núm. 377/96 – Assumpte: Pan de Barcelona), la Resolució 19 de desembre de 2001 (expedient núm. 506/00 – Assumpte: Transporte Mercancías Vizcaya) i la Resolució de 29 de gener de 2007 (expedient núm. 607/06 – Assumpte: Ayuda en domicilio). Quant a resolucions de la CNC, assenyala: la Resolució de 16 de març de 2009 (expedient núm. S/0076/08 – Assumpte: Convenio de Contact Center), la Resolució de 17 de març de 2009 (expedient núm. S/0077/08 – Assumpte: Convenio de Seguridad); la Resolució de 24 de setembre de 2009

(expedient núm. 2805/07 – Assumpte: Empresas Estibadoras) i la Resolució de 20 de setembre de 2010 (expedient núm. S/0090/08 – Assumpte: Coordinadora Estatal de Trabajadores del Mar). Alguns d'aquests precedents administratius han estat recorreguts judicialment, de manera que tant l'Audiència Nacional com el Tribunal Suprem han tingut l'ocasió de pronunciar-se sobre la condició de les organitzacions sindicals com a operadors econòmics. En concret, en aquest sentit, es pot fer esment a la sentència del Tribunal Suprem, Sala del Contenciós, Secció 3a, de 19 de març de 2008 (r.3063/2005) i les de la Sala del Contenciós, Secció 6a, de l'Audiència Nacional, de 28 de febrer de 2005 (r. 134/2002), de 4 de maig de 2010 (r. 5/2009) i de 30 de setembre de 2010 (r. 815/2009), a les quals s'afegeix la sentència de 19 d'octubre de 2011 (r. 703/09). Finalment, en l'àmbit comunitari, cal destacar els pronunciaments del Tribunal de Justícia de les Comunitats Europees (avui, TJUE) en sentència de 21 de setembre de 1999 (Assumpte C-67/96 – *Albany International BV vs Stichting Bedrijfspensioenfonds textielindustrie*) i en Sentència d'11 de desembre de 2007 (Assumpte C-438/05 – *International Transport Workers' Federation vs Viking line ABP*) (full 2825).

De conformitat amb els precedents administratius i la jurisprudència esmentada, tant nacional com comunitària, els sindicats tenen la consideració d'operadors econòmics, és a dir, resten subjectes a l'aplicació de les normes de competència. Ateses les consideracions anteriors, la normativa de defensa de la competència és plenament aplicable a la UIFIC – SI.

3. Els fets que han resultat provats en la fase d'instrucció d'aquest expedient són que el CPC va elaborar i distribuir un document de *Tarifes Mímines Orientatives* per a l'exercici professional i periodístic corresponent als anys 2008 i 2009 i que la UIFIC-SI va elaborar i difondre el document *Tarifari Orientatiu* per als anys 2006, 2007, 2008 i 2009. Aquests documents s'han elaborat amb la participació dels professionals del sector i inclouen un exhaustiu llistat de preus per a la major part de serveis que ofereixen, amb l'objecte que serveixin com a referència per als professionals per compte propi que exerceixen en els diferents àmbits d'activitat de les dues entitats. Tal com s'ha exposat en els fets acreditats d'aquesta resolució, els documents de tarifes mínimes van més enllà d'una recomanació general de preus orientatius, ja que classifiquen de manera molt detallada tots els serveis que ofereixen d'acord amb les característiques de la feina que s'ha de realitzar, de tal manera que el llistat del CPC inclou més de 70 referències i el de la UIFIC-SI supera les 80. Addicionalment, els llistats de preus s'acompanyen de l'establiment d'altres condicions comercials. Així, per exemple, el CPC fa una sèrie de consideracions generals relatives al

Arreu: bur

D. P. S.

J. O. L. L.

percentatge concret de descomptes en ~~determinades~~ transaccions, el percentatge de recàrrec que ha d'aplicar pels serveis a subcontractar, els terminis de pagament i la repercussió de determinades despeses a les factures dels honoraris professionals. Per la seva banda, la UPIFC-SI no es limita a fixar els preus mínims per a Espanya, sinó que estableix que aquests preus hauran de tenir un increment del 100% per a treballs a Europa i del 200% a la resta del món. La voluntat expressada tant pel CPC com per la UPIFC-SI era de continuïtat temporal d'aquesta política, atès que, d'una banda, els documents tarifaris contemplen la seva actualització automàtica cada 1 de gener d'acord amb l'IPC i, de l'altra, es preveu l'edició anual d'un document amb els preus actualitzats. Cal dir també que les dues entitats preveuen fer la màxima difusió de les tarifes mínims orientatives entre els seus destinataris utilitzant els diversos canals disponibles.

La qüestió que es planteja en aquesta resolució és determinar si, tal com manté el DG de l'ACCO en l'informe amb la proposta de resolució, l'aprovació i difusió d'unes tarifes mínimes orientatives tant per part del CPC com de la UPIFC-SI suposen sengles recomanacions col·lectives prohibides per l'article 1 de la LDC, en la mesura que es tracta de pautes que afavoreixen artificialment la uniformització tant en matèria de preus com de condicions comercials.

L'article 1.1. de la LDC estableix que "es prohibeix tot acord, decisió o recomanació col·lectiva, o pràctica concertada o conscientment paral·lela, que tingui per objecte, produeixi o pugui produir l'efecte d'impedir, restringir o falsejar la competència en tot o en part del mercat nacional [...]". En particular, l'apartat a) prohibeix els acords que consisteixen en "la fixació, de forma directa o indirecta, de preus o altres condicions comercials o de servei".

4. En l'àmbit del dret de defensa de la competència s'entén per recomanació col·lectiva l'establiment per part d'institucions formades per agents econòmics d'una pauta o directriu de caràcter orientatiu que tendeix a uniformitzar el comportament dels seus membres i, d'aquesta manera, limita la independència en el comportament individual, element essencial per garantir un comportament competitiu en el mercat. Cal posar èmfasi en el fet que les recomanacions tenen, per definició, un caràcter orientatiu, a diferència de les decisions, que tenen caràcter vinculant. Aquesta característica de manca d'obligatorietat, però, no impedeix que siguin considerades anticompetitives i, per tant, il·lícites, tal com ha posat de manifest en diverses resolucions l'extint TDC i l'actual CNC i que han estat recollides pel TCDC de l'ACCO en la Resolució de 28 de juny de 2011, expedient núm. 8/2009, Anagnual-Catalunya, fonament de dret 4. A més, és irrellevant que la recomanació col·lectiva hagi estat feta per

J. O.L.L.
D. Nota
Anunci

l'òrgan competent, d'acord amb els seus estatuts i mitjançant el procediment legalment previst per adoptar aquesta recomanació. De la normativa també es desprèn que per considerar acreditada una infracció de l'article 1.1 de la LDC no és necessari que la recomanació sigui seguida pels seus destinataris: n'hi ha prou amb el fet que sigui emesa. Finalment, s'ha de dir que resulta irrellevant el tipus d'instrument i canal que s'utilitzi per transmetre la recomanació. Aquestes consideracions relatives al concepte de recomanació col·lectiva estan reflectides en múltiples resolucions de l'anterior TDC i de l'actual CNC, entre les quals podem citar la Resolució de 13 de febrer de 2004, expedient núm. 556/03, assumpte Empreses Càrnies; la Resolució de 10 de novembre de 2009, expedient S/0094/08, Associació menorquina de lloguer de cotxes sense conductor; la Resolució de 14 d'octubre de 2009, expedient núm. S/0053/08, FIAB y Asociados y CEOPAN, i la Resolució de 12 d'abril de 2010, expedient S/0059/08, Anagrual.

Malgrat que les recomanacions col·lectives poden versar sobre continguts diversos, aquelles referides a la fixació de preus són les més freqüents i, a la vegada, una de les infraccions de la LDC que es considera més greu. Així, en l'àmbit de la defensa de la competència, existeix una àmplia jurisprudència que acredita que les recomanacions col·lectives d'associacions empresarials o col·legis professionals relatives a la fixació de preus constitueixen pràctiques anticompetitives. L'informe amb la proposta de resolució del DG cita la sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea (en endavant, STJUE) de 27 de gener de 1987, Assumpte 45/85, (Verband der Sachversicherer E.V. c. Comissió) i la Resolució de l'extint TDC, de 15 de febrer de 1994, expedient núm. 336/93, Pupillatge de vehicles. Altres resolucions més recents que consideren acreditada la pràctica d'una recomanació col·lectiva referida a preus són la Resolució de la CNC de 24 de setembre de 2009, expedient S/46/2008, Pan de Asturias; la Resolució de la CNC de 14 d'octubre de 2009, expedient S/0053/08, Fiab y Asociados y CEOPAN; la Resolució de la CNC de 27 de maig de 2009, expedient S/0064/08, Associació espanyola de veterinaris especialistes èquids; i la Resolució de 28 de juny de 2011 del TCDC de l'ACCO, expedient núm. 8/2009, Anagrual-Catalunya.

El motiu essencial de l'antijuridicitat d'una recomanació col·lectiva és l'establiment de pautes d'homogeneïtzació del comportament dels agents econòmics als quals va dirigida, de manera que limita la independència del seu comportament i, per tant, vulnera un dels requisits necessaris per a un funcionament eficient dels mercats.

Amén
D. N. O. L. L.

5. L'anàlisi del contingut dels documents de tarifes mínimes orientatives, que responen a l'objectiu últim que cap servei es cobri per sota del preu fixat, permet concloure que l'actuació, tant del CPC com de la UPIFC-SI, propicia clarament una pauta comuna de comportament dels associats i/o afiliats als quals va dirigit el document de tarifes amb efectes potencialment contraris a la competència. La durada temporal d'aquesta conducta, que s'ha estès a dos anys en el cas del CPC i a quatre en el cas de la UPIFC-SI, atorga aptitud per influir en el comportament dels agents.

Així, resulta raonable considerar que l'aprovació d'un document de tarifes mínimes ha tingut aptitud per uniformar el comportament dels principals destinataris de les tarifes esmentades —d'una banda, els periodistes a la peça, els periodistes *freelance* i els col·laboradors i, de l'altra, els tècnics i professionals de la imatge, dels mitjans de comunicació i de la indústria audiovisual— a l'hora de fixar els preus a les empreses demandants en el mercat. Aquesta consideració es fonamenta no només en el contingut de la recomanació col·lectiva i en el seu procés de difusió, sinó també en les característiques del mercat. D'una banda, tal com ja s'ha posat de manifest, els destinataris dels llistats de preus són el conjunt de professionals de la informació que exerceixen de forma lliure i autònoma la seva activitat i que segons el mateix document de tarifes orientatives del CPC, basat en xifres de l'any 2004 publicades en el Llibre Blanc de la professió periodística de Catalunya, se situaria a l'entorn del 30% dels periodistes catalans. De l'altra, els destinataris de les tarifes de la UPIFC-SI són els treballadors de l'àmbit de la imatge que, segons les al·legacions presentades per la UPIFC-SI, queda circumscrit en la seva immensa majoria a fotògrafs i, en menor grau, als qui treballen amb càmeres d'audiovisuals.

Aitrament, atenent a l'ampli ventall de professionals destinataris de les tarifes mínimes i a l'elevat detall de les tarifes que consten en els documents del CPC i de la UPIFC-SI, els demandants potencials d'aquests serveis estarien classificats majoritàriament en algun dels següents grups d'activitat econòmica: edició de llibres, periòdics i altres activitats d'edició, activitats cinematogràfiques, de vídeos i de programes de televisió, activitats de radiodifusió, activitats de programació i emissió de televisió i altres serveis d'informació. D'acord amb les dades disponibles a partir del Directorio Central de Empresas elaborat per l'INE (en endavant, DIRCE), l'any 2010 a Catalunya hi havia 3850 empreses catalogades en els anteriors grups d'activitats econòmiques; si examinem la distribució d'aquestes empreses per nombre de treballadors s'observa que un 50,6% no tenen assalariats i un 25,0% en té 1 o 2, mentre que el percentatge d'empreses amb més de 50 treballadors representa només un

2,1%. D'altra banda, és cert que en el sector de mitjans de comunicació —publicacions diàries i no diàries, emissores de ràdio i canals de televisió— s'aprecia un grau de concentració notable de la difusió i dels ingressos en els principals grups de comunicació del país. Malgrat aquesta concentració, tal com les dades del DIRCE posen de relleu, la demanda potencial per al conjunt de tasques relacionades en els documents de tarifes orientatives mínimes, i que són objecte d'aquest expedient, es troba diversificada en multitud de petites i mitjanes empreses que operen sovint en àmbits territorials reduïts i en àmbits d'activitat que van més enllà del que tradicionalment s'ha entès per mitjans de comunicació, premsa, radio i televisió. Es tracta, doncs, d'un mercat que es caracteritza per un notable grau de concentració en determinades activitats d'àmbit territorial ampli, que coexisteix amb un alt nombre de petites i mitjanes empreses que operen en un mercat de caire més regional i local i/o en activitats diferents a les dels grans grups de comunicació.

D'acord amb tot el que s'ha exposat en els anteriors apartats i atenent al contingut dels documents de tarifes mínimes, la difusió que se n'ha efectuat, l'estructura del mercat i la durada temporal, el TCDC de l'ACCO és de l'opinió que l'elaboració i la difusió de documents relatius a tarifes mínimes ha tingut capacitat per unificar comportaments i alterar les condicions de competència, almenys en una part del mercat. Així, tant la conducta del CPC com de la UPIFC-SI suposen *per se* una restricció de la competència en els seus respectius mercats.

Una consideració àmpliament reconeguda en l'àmbit de la competència és que possibles motius objectius —per exemple, la precarietat d'un sector o els efectes de la crisi econòmica— que poden empenyer a un col·legi professional, a un sindicat o a qualsevol altra entitat a formular recomanacions anticompetitives no tenen la virtualitat de justificar aquestes conductes. La UPIFC-SI ha al·legat en el seu escrit que la seva actuació ha tingut l'objectiu de lluitar contra la precarietat de les condicions de treball en què treballen els professionals de la imatge, agreujada en el període de crisi. El TCDC de l'ACCO reitera el pronunciament del DG contingut en la resposta a les al·legacions al PCF, en el sentit que els motius objectius de l'actuació no es poden considerar com a eximents de l'antijuridicitat de la conducta imputada, és a dir, l'article 1 de la LDC estableix una prohibició objectiva que determina la il·licitud de la conducta en funció del contingut de l'acord (o recomanació) i no dels motius o la finalitat de qui realitza la conducta (fonament jurídic 7è de la Resolució de la CNC de l'expedient S/0107/08, Plataforma del Mejillón). Cal dir també que la situació de crisi econòmica no justifica la realització de conductes restrictives de la competència (fonament jurídic 8è de la Resolució de l'expedient S/0167/09, Productores de Uva y Vinos de Jerez i

Amen lin

J. Oll. D. Nota

fonament jurídic 4t de la Resolució de l'expedient S/0231/10, Productos Hortofrutícolas, entre d'altres).

6. Per completar l'anàlisi de la competència s'ha de valorar si les actuacions del CPC i de la UPIFC-SI han pogut gaudir d'empara legal en els termes previstos a l'article 4 de la LDC en el següent sentit: "(...) les prohibicions d'aquest Capítol no s'apliquen a les conductes que resultin de l'aplicació d'una llei". En aquest mateix punt es donarà també resposta a les al·legacions de les dues parts implicades referents a la cobertura legal de les seves actuacions.

Faig constar que aquesta fotocòpia reproduïx fidelment l'original
Barcelona, 7 d' MAIG 2017

El CPC al·lega que en el moment de dur-se a terme els fets imputats existia una ambigüïtat normativa tant en l'àmbit estatal com autonòmic sobre la legalitat per a un col·legi professional de publicar honoraris orientatius, fet que justificaria que el CPC no fos sancionat pels fets acreditats. El TCDC de l'ACCO coincideix plenament amb la resposta que emet el DG a l'informe amb la proposta de resolució contrària a la suposada ambigüïtat de la normativa vigent en el moment dels fets. Així, d'una banda, la LCPr prohibia l'establiment d'honoraris mínims ja que la Llei 7/1997, de 14 d'abril, de mesures liberalitzadores en matèria de sòl i col·legis professionals, amb l'objectiu d'introduir una major competència en l'exercici de les professions liberals, va modificar, precisament en matèria d'honoraris professionals la LCPr. En concret, l'apartat ñ) de l'article 5 de la LCPr va quedar redactat de la següent manera: "competen a los Colegios Profesionales establecer baremos de honorarios, que tendrán carácter meramente orientativo" i l'apartat 2.1. va quedar redactat en els següents termes: "El ejercicio de las profesiones colegiadas se realizará en régimen de libre competencia y estará sujeto en cuanto a la oferta de servicios y fijación de su remuneración a la Ley sobre Defensa de la Competencia y a la Ley sobre Competencia Desleal". D'altra banda, a Catalunya, la Llei 7/2006, de 31 de maig, de l'exercici de professions titulades i dels col·legis professionals (en endavant, Llei 7/2006) és la norma de referència. Aquesta llei preveu que tant les associacions professionals com els col·legis professionals, en la seva vessant d'entitat de base associativa privada, puguin "facilitar informació en matèria d'honoraris professionals, respectant sempre el règim de lliure competència" (art. 40.f). La Llei 7/2006 no estableix, en cap moment, que els col·legis professionals tinguin, entre les funcions públiques que tenen atribuïdes d'ordenació de la professió, la de fixació d'honoraris professionals. Així, tal com es conclou a l'informe amb la proposta de resolució, és inqüestionable que tant la LCPr com la Llei 7/2006 contenen una referència expressa a la necessitat que l'actuació dels col·legis professionals en matèria

Amen
10.11
Dels

d'honoraris respectés les normes de competència i que a partir de 1997, es va eliminar la possibilitat d'establir honoraris mínims.

Faig constar que aquesta fotocòpia reproduïx fidèlment l'original

Barcelona, 18 MAIG 2012

Una vegada clarificat el marc normatiu, cal recordar que el fet que es considera provat en aquest expedient és que el CPC va aprovar i difondre unes tarifes mínimes orientatives durant els exercicis de 2008 i 2009 amb la voluntat de ser un referent orientatiu a disposició dels professionals per compte propi, tal com es posa de manifest en els mateixos documents aprovats i difosos pel CPC (fulls 2838-2840). Tal com s'ha raonat en els fonaments de dret 4 i 5 d'aquesta resolució, l'aprovació d'un document de tarifes mínimes orientatives per part del CPC es considera que té caràcter anticompetitiu per la seva aptitud d'uniformització del mercat. La CNC s'ha pronunciat en el mateix sentit en la Resolució de 27 de desembre de 2007 (expedient núm. 635/07 – Assumpte: Colegio de Odontólogos Estomatólogos de Las Palmas), on va establir expressament la incompatibilitat de l'actuació d'un col·legi professional consistent a recomanar tarifes mínimes de preus amb les normes de la competència. Aquesta resolució va ser confirmada per sentència de la Secció sisena de la Sala del Contenciós de l'Audiència Nacional de 10 de juliol de 2009 (recurs 31/2008). La Resolució de 29 d'octubre de 2008 del Tribunal Basc de Defensa de la Competència (en endavant, TVDC) (expedient 4/08, APIS BIZKAIA Y GIPUZKOA), citada en l'escrit d'al·legacions del CPC al PCF (full 1889), valora si la fixació d'uns barems d'honoraris orientatius per part del Colegio de Agentes de la Propiedad Inmobiliaria de Bizkaia i del Colegio de Agentes de la Propiedad Inmobiliaria de Gipuzkoa poden tenir l'empara de la LCPr. En una extensa resolució, el TVDC expressa l'opinió que l'aprovació de tarifes mínimes orientatives no és una simple recomanació de preus de caràcter anticompetitiu, sinó que pràcticament equival a una fixació de preus pel fet de ser mínimes. Respecte de l'objecte d'aquella resolució, el TVDC conclou que l'aprovació d'uns barems orientatius quan poden ser considerats com a recomanació col·lectiva de preus també constitueixen una infracció en matèria de competència que no podria gaudir d'empara legal. El CPC al·lega que el TVDC va decidir no sancionar els col·legis imputats, tot i haver comès una infracció de l'article 1 de la LDC, per la manca de claredat normativa. El TCDC de l'ACCO vol aclarir que la manca de claredat normativa es considera relativa a la fixació d'honoraris professionals orientatius, però en cap cas fa referència a l'aprovació de tarifes mínimes, tal com succeeix en el cas que ens ocupa.

Més recentment, la Llei 25/2009, de 22 de desembre, de modificació de diverses lleis per a la seva adaptació a la Llei sobre el lliure accés a les activitats de serveis i el seu exercici, recull al seu article 5 (Capítol III, Llibre I) la modificació de la LCPr. En particular, s'afegeix un nou

J.O.L.L.
D. NDS
Amen: fin

article 14 que porta per rúbrica: "Prohibició de recomanacions sobre honoraris" i és del següent tenor literal: "Els Col·legis Professionals i les seves organitzacions col·legials no podran establir barems orientatius ni qualsevol altra orientació, recomanació, directriu, norma o regla sobre honoraris professionals, llevat d'allò establert en la Disposició addicional quarta". En concret, l'esmentada Disposició addicional quarta disposa que "els col·legis podran elaborar criteris orientatius als exclusius efectes de la taxació de costes i de la jura de comptes dels advocats". A Catalunya, l'esmentat apartat f) de l'article 40 de la Llei 7/2006 va ser modificat pel Decret legislatiu 3/2010, de 5 d'octubre, de manera que el precepte de referència va passar a tenir el redactat següent: "Facilitar a les persones usuàries i consumidores informació en matèria d'honoraris professionals respectant sempre el règim de lliure competència". Aquestes modificacions en matèria d'honoraris professionals, com són posteriors a l'aprovació dels documents de tarifes per part del CPC, en res poden afectar els fets considerats provats en l'expedient ni les consideracions jurídiques que les acompanyen.

En conclusió, el TCDC de l'ACCO comparteix l'afirmació del DG en l'informe amb la proposta de resolució que no hi concorre l'empara legal, en el sentit de l'article 4 de la LDC, per la conducta anticompetitiva enjudiciada en aquest expedient. Així mateix, la revisió del marc legal aplicable, juntament amb les manifestacions dels òrgans de competència i els òrgans judicials revisors dels seus pronunciaments, porten a concloure que el marc normatiu no era ambigu respecte de la fixació de tarifes mínimes orientatives.

En relació amb l'activitat de la UPIFC-SI, l'informe amb la proposta de resolució del DG recorda que els articles 28 i 37 de la Constitució Espanyola atribueixen als sindicats un àmbit d'actuació propi, en el qual l'aplicació de les normes de competència s'ha d'ajustar; en concret es tracta de l'activitat de representació sindical dels treballadors en el marc de la negociació col·lectiva encaminada a la subscripció d'acords/convenis col·lectius. Tanmateix, malgrat la consideració del dret a la negociació col·lectiva com un dret fonamental dels treballadors, cal precisar que no ens trobem davant d'una exclusió *per se* de l'aplicació de les normes de competència als acords/convenis col·lectius. En aquest sentit, les actuacions dels sindicats que ultrapassin els límits i els requisits legals de la negociació col·lectiva queden sotmeses a les normes de competència. Per tant, correspon al TCDC de l'ACCO valorar si l'actuació enjudiciada s'ajusta als límits i requisits legals de la negociació col·lectiva dels drets del treballadors, en cas de no ser així, aquesta actuació no es pot beneficiar de l'eximent d'empara legal.

Amen in

D. Tots

J. O. L. L.

En els seus escrits d'al·legacions tant al PCF com a l'informe amb la proposta de resolució, la UPIFC-SI argumenta que la seva actuació estaria emparada legalment per tractar-se d'una funció que li és pròpia com a sindicat. El TCDC de l'ACCO reitera aquí els arguments exposats en l'informe amb proposta de resolució de resposta a les al·legacions al PCF, en el sentit que la conducta imputada no gaudeix d'empara legal, de conformitat amb l'article 4.1 de la LDC, ja que es tracta d'una actuació que no forma part de la negociació col·lectiva pròpia d'una organització sindical constreta a la subscripció d'un conveni col·lectiu respecte dels treballadors per compte d'altri. A més, tal com s'affirma en l'informe citat, quan l'actuació enjudiciada té la consideració d'una fixació del preu i condicions comercials independentment que aquesta fixació es trobi o no en un conveni col·lectiu constituïria una infracció en matèria de defensa de la competència si ultrapassa l'àmbit de la negociació col·lectiva sindical. L'extint TDC i l'actual CNC s'han pronunciat en aquest sentit en diverses resolucions entre les que podem citar la Resolució de 29 de gener de 2007 (expedient núm. 607/06 – Assumpte: Ayuda a domicilio), Resolució de 16 de març de 2009 de la CNC (expedient núm. S/0076/08 – Assumpte: Convenio Contact Center), la Resolució de 17 de març de 2009 (expedient núm. S/0077/08 – Assumpte: Convenio Seguridad) i la Resolució de 20 de setembre de 2010 (expedient núm. S/0090/08, Coordinadora Estatal Trabajadores del Mar).

En les al·legacions a l'informe amb la proposta de resolució, la UPIFC-SI posa èmfasi en el fet que la major part dels seus afiliats formen part del col·lectiu classificat com autònoms dependents, col·lectiu que per les seves especials característiques està regulat de manera específica per la Llei 20/2007, d'11 de juliol, de l'Estatut del treball autònom. La UPIFC-SI defensa que, en aquest marc, el sindicat té dret a actuar no només estrictament en la negociació col·lectiva, sinó en les actuacions prèvies a aquesta negociació. Aquestes actuacions prèvies inclourien l'elaboració d'una plataforma reivindicativa que determinaria el marc i l'horitzó que s'hauria de treballar com a objectiu i que seria a la vegada una eina d'informació i conscienciació dels treballadors. En el cas dels autònoms dependents, atinent al fet que els contractes que signen són per feina feta i responen a una àmplia casuística de tasques de les que deriven drets de propietat intel·lectual per als seus autors, la llista de tarifes s'ha de contemplar com una plataforma reivindicativa diferent del que seria una plataforma reivindicativa adreçada als treballadors dins d'una relació laboral.

Amen in

J. O.L.L. P. i. d. s.

Faig constar que aquesta fotocòpia reproduceix fidèlment l'original
10 MARÇ 2012

A criteri del TCDC de l'ACCO, l'elaboració i difusió d'un document de tarifes altament detallat i d'un seguit de condicions comercials no forma part tampoc de l'exercici dels drets col·lectius atribuïts al Sindicat respecte dels professionals que exerceixen la seva activitat com a autònoms dependents i que es concreta en la capacitat de concertar "acords d'interès professional" que fixin les condicions d'exercici de l'activitat en els termes previstos a l'article 13 de la Llei 20/2007. Respecte d'això cal afegir que els acords d'interès professional estarien sotmesos igualment, segons disposa expressament l'apartat primer de l'article 13, als límits i les condicions establerts a la legislació de defensa de la competència. A més, cal dir que el treballador autònom econòmicament dependent ha de percebre, per imperatiu de l'apartat e) de l'article 11.2 de la Llei 20/2007, una contraprestació econòmica en funció del resultat de la seva activitat que ha de ser lliurement fixada entre el treballador i el seu client. En aquest sentit, l'actuació sindical respecte de l'exercici dels drets col·lectius que afectin les condicions de prestació dels serveis per part dels autònoms dependents s'ha de desenvolupar, sense que hi hagi cap indeterminació normativa respecte d'això, de conformitat amb la normativa de defensa de la competència i el principi de lliure fixació de preus. El TCDC de l'ACCO vol remarcar que l'actuació de les organitzacions sindicals ha de respectar la LDC en els termes assenyalats al fonament de dret 2 de la resolució quan actuen com a operadors econòmics. Cal citar, a més, la Resolució de la CNC de l'expedient S/0231/10, Productos Hortofrutícolas, fonament jurídic 4t, "Y el Consejo ya ha tenido ocasión de pronunciarse en este sentido en la aplicación de las normas sancionadoras, entre otras, en su Resolución de 24 de septiembre de 2009, Empresas Estibadoras (expt. 2805/07), en la que apoyándose en la jurisprudencia comunitaria, Sentencia del Tribunal de Justicia de 21 de septiembre de 1999, asunto C 67/96.- Albany International BV contra Stichting Bedrijfspensioenfonds Textielindustrie. Petición de decisión prejudicial sobre la compatibilidad con las normas de la competencia de la afiliación obligatoria a un fondo sectorial de pensiones en los Países Bajos-, concluye que la extralimitación de una actuación sindical y la afectación del mercado por esa conducta, ajena a la legítima acción sindical, no puede estar exenta de la aplicación de las normas de competencia".

7. La UPIFC-SI va elaborar i difondre la llista de tarifes mínimes orientatives per als exercicis de 2006, 2007, 2008 i 2009, tal com planteja el DG en l'informe amb la proposta de resolució. Cal plantejar-nos si es tracta d'una infracció única i continuada i, per tant, s'ha d'analitzar la conducta com un tot, o si es tracta d'una pluralitat de conductes constitutives, en aquest cas, d'una pluralitat d'infraccions. El Tribunal Suprem (v. la STS de 19 de març de 2008, Sala del Contenciós, Secció 3a, fonament de dret 2n) ha assenyalat que per determinar l'existència d'una infracció única i continuada hi han de concórrer els elements

Amén
D. O. LL

següents: (1) una pluralitat d'accions o omissions amb substantivitat pròpia, (2) una infracció del mateix o similars preceptes administratius, i (3) un objectiu comú. El TCDC de l'ACCO coincideix amb l'anàlisi efectuada a l'informe amb la proposta de resolució quan conclou que la conducta analitzada compleix amb totes les característiques d'una infracció continuada: (1) com a mínim, durant els anys 2006, 2007, 2008 i 2009 ha desenvolupat de manera continuada una recomanació de preus i condicions comercials, (2) es tracta d'una recomanació col·lectiva prohibida per l'article 1 de la LDC i (3) és obvi que aquestes actuacions constitueixen elements d'una mateixa plataforma reivindicativa. En definitiva, cal valorar la conducta com una única infracció de caràcter continuat.

8. D'acord amb el que s'ha exposat al fonament de dret 3, la conducta infractora de la UPIFC-SI s'estén en el temps durant el termini de vigència de dues normes, atès que s'hauria iniciat l'any 2006, any en què era vigent la Llei 16/1989, de 17 de juliol, de defensa de la competència (en endavant, LDC de 1989), i hauria continuat fins a l'any 2009, en què ja era vigent la Llei 15/2007, de 3 de juliol, de defensa de la competència (en endavant, LDC de 2007). Tenint en compte la supletòrietat de la Llei 30/1992, continguda en l'article 45 de la LDC del 2007, cal determinar la normativa d'aplicació en virtut d'allò previst en l'article 128 de la Llei 30/1992. En aquest sentit, tot i que l'apartat 1 de l'article 128 de la Llei 30/1992 especifica que totes les conductes s'han d'analitzar sota les disposicions sancionadores vigents en el moment en què es van produir, també és cert que l'apartat 2 del mateix article 128, aclareix que en cas d'existir una disposició sancionadora posterior i més beneficiosa per al presumpte infractor, aquesta haurà de ser la normativa d'aplicació. Així doncs, cal realitzar una anàlisi d'aplicació de la LDC de 1989 o de la LDC de 2007, seguint els principis d'irretroactivitat de la norma sancionadora més desfavorable i de la retroactivitat de la més favorable per a l'infractor. No obstant això, com que l'acord d'incoació de l'expedient es va produir el dia 10 de desembre de 2010, la seva tramitació s'ha realitzat segons les normes processals de la LDC de 2007, ja que així resulta a contrari de la Disposició transitòria primera d'aquesta llei.

Per analitzar quina llei de competència s'ha d'aplicar, cal tenir en compte la tipificació de la conducta, la seva prescripció i la seva possible sanció. Pel que fa a la tipificació de la conducta, sota qualsevol de les dues lleis de competència, la conducta analitzada s'hauria de considerar com una infracció dels respectius articles 1 de la LDC de 1989 i de la LDC de 2007. Quant a la prescripció de la infracció, cal considerar que la conducta s'ha mantingut de manera continuada en el temps. Tal com va argumentar el TCDC de l'ACCO en la Resolució de 28 de juny de 2011, expedient núm. 8/2009 - Anagnual-Catalunya, tot i que la LDC de

següents: (1) una pluralitat d'accions o omissions amb substantivitat pròpia, (2) una infracció del mateix o similars preceptes administratius, i (3) un objectiu comú. El TCDC de l'ACCO coincideix amb l'anàlisi efectuada a l'informe amb la proposta de resolució quan conclou que la conducta analitzada compleix amb totes les característiques d'una infracció continuada: (1) com a mínim, durant els anys 2006, 2007, 2008 i 2009 ha desenvolupat de manera continuada una recomanació de preus i condicions comercials, (2) es tracta d'una recomanació col·lectiva prohibida per l'article 1 de la LDC i (3) és obvi que aquestes actuacions constitueixen elements d'una mateixa plataforma reivindicativa. En definitiva, cal valorar la conducta com una única infracció de caràcter continuat.

8. D'acord amb el que s'ha exposat al fonament de dret 3, la conducta infractora de la UPIFC-SI s'estén en el temps durant el termini de vigència de dues normes, atès que s'hauria iniciat l'any 2006, any en què era vigent la Llei 16/1989, de 17 de juliol, de defensa de la competència (en endavant, LDC de 1989), i hauria continuat fins a l'any 2009, en què ja era vigent la Llei 15/2007, de 3 de juliol, de defensa de la competència (en endavant, LDC de 2007). Tenint en compte la supletòrietat de la Llei 30/1992, continguda en l'article 45 de la LDC del 2007, cal determinar la normativa d'aplicació en virtut d'allò previst en l'article 128 de la Llei 30/1992. En aquest sentit, tot i que l'apartat 1 de l'article 128 de la Llei 30/1992 especifica que totes les conductes s'han d'analitzar sota les disposicions sancionadores vigents en el moment en què es van produir, també és cert que l'apartat 2 del mateix article 128, aclareix que en cas d'existir una disposició sancionadora posterior i més beneficiosa per al presumpte infractor, aquesta haurà de ser la normativa d'aplicació. Així doncs, cal realitzar una anàlisi d'aplicació de la LDC de 1989 o de la LDC de 2007, seguint els principis d'irretroactivitat de la norma sancionadora més desfavorable i de la retroactivitat de la més favorable per a l'infractor. No obstant això, com que l'acord d'incòcació de l'expedient es va produir el dia 10 de desembre de 2010, la seva tramitació s'ha realitzat segons les normes processals de la LDC de 2007, ja que així resulta a contrari de la Disposició transitòria primera d'aquesta llei.

Per analitzar quina llei de competència s'ha d'aplicar, cal tenir en compte la tipificació de la conducta, la seva prescripció i la seva possible sanció. Pel que fa a la tipificació de la conducta, sota qualsevol de les dues lleis de competència, la conducta analitzada s'hauria de considerar com una infracció dels respectius articles 1 de la LDC de 1989 i de la LDC de 2007. Quant a la prescripció de la infracció, cal considerar que la conducta s'ha mantingut de manera continuada en el temps. Tal com va argumentar el TCDC de l'ACCO en la Resolució de 28 de juny de 2011, expedient núm. 8/2009 - Anagrua-Catalunya, tot i que la LDC de

1989 no fa cap referència expressa a la prescripció en el cas de les infraccions-continuadaes, recentment la Sentència de l'Audiència Nacional de 6 de novembre de 2009 (Secció sisena de Sala del Contenciós), fonament jurídic setè, ha interpretat l'article 12 de la LDC de 1989 per a les infraccions continuades en el mateix sentit que ha previst la LDC de 2007 i ha assenyalat que, en cas d'una pràctica continuada durant un període llarg de temps, el termini de la prescripció comença a comptar des del dia en què cessa la conducta prohibida. Per tots aquests motius, s'ha de concloure que aplicant qualsevol de les dues lleis, la conducta no hauria prescrit, ja que hauria finalitzat l'any 2009. Finalment, respecte de la sanció aplicable a les infraccions s'ha de tenir en compte que no és possible delimitar el volum de negocis de la UPIFC-SI. Per tant, tal com s'argumenta extensament en la Resolució del TCDC de l'ACCO de 28 de juny de 2011 citada prèviament, l'aplicació d'una o altra llei pot comportar diferències importants en relació amb l'import de la multa; el més favorable en termes de sanció és l'aplicació de la LDC de 1989. En el mateix sentit s'ha pronunciat la CNC en la Resolució de l'expedient S/0106/08, Almacenes de hierro. Així, d'acord amb l'anàlisi anterior, el TCDC de l'ACCO considera que en aquest cas concret l'aplicació de la LDC de 1989 és més favorable per a l'infractor que l'aplicació de la LDC de 2007 i, per tant, ha de ser la LDC de 1989 la llei substantiva aplicable a la conducta imputada a la UPIFC-SI i a la seva qualificació i sanció.

9. Resta pendent valorar les al·legacions presentades a l'informe amb la proposta de resolució per les dues parts imputades que no han estat considerades en els apartats anteriors. Tant el CPC com la UPIFC-SI al·leguen la no-aplicació efectiva de les suposades pràctiques restrictives. Així, el CPC argumenta que a l'hora d'imposar la sanció i en determinar el seu possible import cal tenir en compte que les tarifes mai van ser aplicades i que mai va haver-hi cap tipus de seguiment sobre el fet que aquestes es respectessin o no. Al seu torn, la UPIFC-SI al·lega que, a partir de la informació disponible en l'expedient S/0273/10 incoat per la CNC contra la Asociación Nacional de Informadores Gráficos de Prensa y Televisión y la UPIFC-SI, es constata que els grans grups editorials del país manifesten desconèixer l'existència de les llistes de tarifes aprovades per la UPIFC-SI i, per tant, no poden haver tingut cap mena d'efecte en la uniformització dels preus. En relació amb aquestes al·legacions, el TCDC de l'ACCO vol reiterar que els fets imputats es corresponen amb conductes objectivament prohibides per les normes de la competència. Reproduint la resposta del DG en l'informe amb la proposta de resolució: "(...) una recomanació de preus i condicions comercials, com la que s'ha detectat en la tramitació d'aquest expedient, és intrínsecament contrària a les normes de la competència, amb independència del seguiment que d'aquesta se n'hagi pogut fer". En aquest sentit, cal fer esment també de la resolució de

Amn
D. P. 1063
J.O.L.L.

la CNC de l'expedient S/0064/08, Veterinarios Especialistas Équidos, que en el seu fonament jurídic quart manifesta que la fixació i recomanació d'un preu mínim per part d'una associació, amb la finalitat d'unificar preus, té un efecte clar d'elevació dels preus per damunt dels preus mínims fixats i constitueix una infracció de l'article 1.1 de la LDC.

A més, en el cas que ens ocupa, es tracta d'una de les conductes especialment greus per les seves importants restriccions a la competència, anomenades també com "*hard core restrictions*". En aquest cas és suficient una anàlisi del contingut i la finalitat de la conducta —malgrat tingués un motiu objectiu legítim, com és el de tractar d'evitar una situació de precarietat laboral— per poder concloure que es tracta d'una restricció de la competència per objecte.

En segon lloc, el CPC al·lega l'aparença de legalitat de les tarifes orientatives sobre la base de l'actuació de l'Administració catalana, en el sentit que la Generalitat de Catalunya va realitzar actes concloents que crearen una confiança legítima al CPC, tot donant una aparença de legalitat a la publicació de les tarifes. En el mateix sentit, la UIFIC-SI argumenta que la publicació de les tarifes en la normativa reguladora de subvencions publicada pel Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya va propiciar que considerés que la conducta imputada s'ajustava a la legalitat vigent sense que li sigui imputable un comportament dolós, sinó que va actuar de bona fe, sense consciència de la il·licitud de la seva actuació. En aquest punt, el TCDC de l'ACCO dona per reproduïdes les respostes del DG en l'informe amb la proposta de resolució a les mateixes al·legacions fetes al PCF. No obstant això, respecte de l'afirmació efectuada per la UIFIC-SI que no podria ser-li imposada una sanció per no complir-se el requisit bàsic de l'actitud dolosa exigible en actuar de bona fe, es vol posar de manifest que les infraccions de la LDC són imputables no només a títol dolós o intencional sinó també per simple negligència o inobservança (article 63.1 LDC). No és acceptable l'argument de la UIFIC-SI que actuava de bona fe induïda per l'aparença de legalitat per l'actuació del Departament de Cultura, perquè no hi ha dubte que la normativa aplicable al col·lectiu majoritari, segons manifesta la UIFIC-SI, d'afiliats (autònoms dependents) respecte dels quals la UIFIC-SI justifica l'aprovació de tarifes com a lluita contra la precarietat, estableix clarament i) el principi de lliure fixació dels preus entre prestadors de serveis i els seus clients (art. 11 Llei 20/2007) i ii) que la regulació de la contractació dels serveis s'ha de sotmetre a la LDC (art.13 de la Llei 20/2007). Tenint en compte això no es pot al·legar, per tant, que la UIFIC-SI no fora conscient de la il·licitud de la conducta imputada, atès que, tal com s'ha manifestat anteriorment, no existeix cap situació d'indeterminació normativa respecte d'això.

Amen bin
D. N. S.
J. O. LL.

Una tercera al·legació compartida pel CPC i la UPIFC-SI és que les conductes analitzades haurien de ser considerades com a conductes de *minimis* o de menor importància previstes en l'article 5 de la LDC, no aptes per afectar significativament la competència, atesa la seva escassa rellevància real, la qual cosa exclouria l'aplicació de la prohibició establerta a l'article 1.1, apartat a), de la LDC. Per la seva banda, la UPIFC-SI justifica la seva conducta als efectes de l'aplicació de l'article 1.3 de la LDC sobre la base d'una al·legació genèrica a la millora de la prestació dels serveis d'informació al ciutadà, sense concretar en quin aspecte es generen eficiències apreciables des del punt de vista de la competència, i reitera que l'expedient sancionador vulnera el principi en matèria sancionadora de *non bis in idem*, en relació amb els fets que constitueixen la conducta objecte del procediment sancionador corresponent a l'expedient S/0273/10 de la CNC. Respecte de totes aquestes al·legacions, el TCDC de l'ACCO comparteix i dona per reproduïdes les respostes del DG en l'informe amb la proposta de resolució. En relació amb l'al·legació de la UPIFC-SI relativa al fet que s'hagi tramitat un únic procediment a l'ACCO respecte de la conducta del CPC i de la UPIFC-SI cal dir que obeeix a què en el moment de la incoació de l'expedient existien indicis d'un hipotètic acord (ex. art. 1 LDC) entre el CPC i la UPIFC-SI.

10. Tal com s'ha exposat anteriorment, les conductes analitzades constitueixen una infracció de la LDC pel seu objecte, amb independència del seguiment que se n'hagi pogut fer. Això no obstant, s'analitzaran aquí els seus efectes potencials sobre el mercat prenent en consideració les al·legacions efectuades per les dues parts. La primera al·legació de les parts interessades argumenta que el baix nombre de col·legiats o afiliats a les respectives entitats en relació amb el nombre d'actius en les respectives professions suposa que les pràctiques restrictives no tinguin virtualitat de produir efectes significatius sobre el mercat. D'una banda, el CPC argumenta que el nombre de professionals en el sector a Catalunya es trobaria a l'entorn de 8000 —segons les dades que consten en el "Llibre Blanc de la Professió Periodística a Catalunya, 2004"— dels quals aproximadament només un 46% estarien col·legiats (3689 l'any 2008 i 3719 l'any 2009). El mateix Llibre Blanc, a partir d'un mostra de 360 professionals, constata que només un 14,5% d'aquests serien *freelance*, autònoms amb contracte mercantil i autònoms sense contracte mercantil. Aplicant aquest percentatge de l'any 2004 a la xifra de col·legiats dels anys 2008 i 2009, el CPC estima que el nombre de destinataris de les tarifes mínimes se situaria en 536 i 539 periodistes pels anys en què es va cometre la infracció, nombre que es considera insignificant tenint en compte el volum total del mercat. La UPIFC-SI manifesta que l'any 2010 el seu sindicat comptava amb 406 afiliats, dels quals 66 no pertanyen als àmbits inclosos en la plataforma reivindicativa NOXSOTA bé

Arribar

S. P. P.

J. O. L. L.

per tenir una relació laboral, bé per no ser actius en la professió. Aquesta xifra d'afiliats, sempre segons la UPIFC-SI, suposa una representativitat petita en el col·lectiu de fotògrafs que treballen en el sector i que no és possible determinar, atès el lliure accés a la professió. La segona al·legació de les parts imputades respecte de l'absència d'efectes en el mercat es fonamenta en l'escàs poder de negociació de què disposen tant els col·legiats del CPC com els afiliats a la UPIFC-SI respecte dels potencials contractants dels seus serveis professionals. La UPIFC-SI documenta la seva al·legació amb les respostes dels grups editorials Hachette Filipacchi, PRISA, Grupo Godó i Grupo Zeta al requeriment d'informació de la CNC, fet en el context de la tramitació del procediment sancionador corresponent a l'expedient CNC S/0273/10, en què cadascun d'aquests grups afirma no tenir coneixença ni del sindicat UPIFC-SI ni dels documents de tarifes mínimes orientatives.

Tal com s'ha dit, el TCDC de l'ACCO és de l'opinió que l'elaboració i la difusió de documents relatius a tarifes mínimes ha tingut capacitat per unificar comportaments i alterar les condicions de competència, almenys en una part del mercat. És cert que les entitats de referència no són d'inscripció obligatòria i que, per tant, no aglutinen el conjunt de la professió; a més, no és necessari tenir una titulació específica per exercir, sobretot, en el cas dels fotògrafs. Aquests fets condueixen a la situació que els destinataris de les tarifes obligatòries formin un col·lectiu ampli i atomitzat, i superior al conjunt de col·legiats i afiliats. No és menys cert, però, que el CPC va fer una àmplia difusió del document de tarifes, va fer actes públics de presentació i va aconseguir que aquestes fossin considerades un mèrit en les bases reguladores de determinades subvencions atorgades pel Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya, a la vegada que la mateixa UPIFC-SI les va adoptar com a pròpies l'any 2007. Per la seva part, la UPIFC-SI va fer difusió de les tarifes mínimes orientatives per correu postal als seus afiliats i de manera generalitzada en estar publicades a la pàgina web. Per tant, els documents de tarifes han tingut capacitat per arribar a un col·lectiu més ampli de professionals que els col·legiats o afiliats en les respectives entitats.

Respecte de la capacitat de negociació, el TCDC de l'ACCO entén que davant els grans grups de comunicació, el poder de negociació dels treballadors autònoms és baix o molt baix. Això no obstant, tal com s'ha posat de relleu en el fonament de dret 5, també formen part del mercat un conjunt nombrós de petites empreses de caràcter més regional i local, i és en aquest context on les tarifes mínimes aprovades i difoses pel CPC i la UPIFC-SI han tingut clarament aptitud per afectar el mercat en el sentit d'uniformar el comportament dels

periodistes i professionals de la fotografia que hi operen, amb els conseqüents efectes anticompetitius.

Faig constar que aquesta fotocòpia reproduïx fidelment l'original

Barcelona, 18 MARÇ 2012

11. El TCDC de l'ACCO considera que ha quedat acreditat que la conducta del CPC constitueix una infracció de l'apartat a) de l'article 1.1 de la LDC de 2007, és a dir, una recomanació col·lectiva concretada en l'elaboració i difusió d'unes llistes de preus i condicions comercials durant el anys 2008 i 2009, infracció que l'apartat a) de l'article 62.4 de la LDC de 2007 qualifica de molt greu. Acreditada la infracció, el TCDC de l'ACCO pot establir una sanció pecuniària d'acord amb el que estableix l'article 63 de la LDC de 2007, tenint en compte els criteris establerts en l'article 64. El primer d'aquests criteris fa referència a la dimensió del mercat que, en aquest cas, es circumscriu al mercat de professionals del periodisme que treballen per compte propi en el territori català. El següent element que cal valorar és la quota de mercat; tal com ja s'ha dit, s'estima que els col·legiats al CPC representen a l'entorn del 46% dels periodistes que treballen a Catalunya. La durada acreditada de la infracció és de dos anys. L'efecte de la restricció sobre els drets i legítims interessos dels consumidors i/o altres operadors econòmics ha estat analitzat extensament en el fonament de dret 11, amb la conclusió que les conductes analitzades han pogut tenir un efecte en aquella part del mercat formada per petites i mitjanes empreses, mentre que els seus efectes són més dubtosos sobre els grans grups de comunicació. En cap cas, però, el CPC ha fet un seguiment del compliment de les tarifes. No s'ha acreditat l'existència de beneficis il·lícits, ni es considera que hi concorrin circumstàncies agreujants. Respecte de les possibles circumstàncies atenuants, el TCDC de l'ACCO vol fer constar que en el si del CPC, tal com s'ha constatat en el fet acreditat 14.6, el juliol de 2009 es va posar en dubte els treballs duts a terme per la comissió de precarietat a la llum de l'entrada en vigor de la Llei òmnibus, i que el 7 d'abril de 2010, data en què es constitueixen totes les comissions del CPC, aquesta comissió no va ser renovada. Així mateix, el CPC en data 3 de novembre de 2011, el CPC va publicar a la seva pàgina web un comunicat adreçat a tots els seus col·legiats recordant la invalidesa i falta d'eficàcia de les tarifes orientatives mínimes dels anys 2008 i 2009. Aquest mateix comunicat va ser enviat als col·legiats per correu electrònic el 4 de novembre de 2011. El TCDC de l'ACCO, atenent tots els elements anteriors, fixa la quantia de la multa per al CPC en 15.000 (quinze mil) €.

12. El TCDC de l'ACCO considera que ha quedat acreditat que la conducta de la UPIFC-SI constitueix una infracció de l'apartat a) de l'article 1.1 de la LDC de 1989, és a dir, una recomanació col·lectiva concretada en l'elaboració i difusió d'unes llistes de preus i condicions comercials durant els anys 2006, 2007, 2008 i 2009. Una vegada acreditada la

Faig constar que aquesta fotocòpia reproduceix fidelment l'original

Barcelona, 18 MAIG 2012

conducta, el TCDC de l'ACCO pot imposar una sanció pecuniària d'acord amb el que estableix l'article 10.1 de la LDC de 1989, atenent a la importància de la infracció segons els elements que a continuació es valoren. El primer element que s'ha de valorar és la modalitat i l'abast de la restricció de la competència. En aquest cas, com ja s'ha dit, la conducta atribuïble a la UPIFC-SI consisteix en una recomanació col·lectiva de preus i condicions comercials i, per tant, en una de les infraccions més greus de la LDC. El segon element és la dimensió del mercat que en el present expedient seria el mercat de professionals de la fotografia que treballen en les diferents categories que es poden agrupar com "per compte propi" en el territori de Catalunya. Pel que fa a la quota de mercat, cal aproximar-nos-hi de manera indirecta, atès que en no ser una professió regulada, no es coneix el nombre de professionals que hi operen. D'una banda, i segons el propi sindicat, la UPIFC-SI és una organització força representativa dels informadors gràfics perquè —tot i ser pocs afiliats— mai se n'han aplegat tants de junts a Catalunya sota unes sigles. D'altra banda, però, com no es tracta d'una professió titulada, el nombre de fotògrafs que poden participar en el mercat com a autònoms pot ser molt elevat. El quart criteri fa referència a l'efecte de la restricció sobre els competidors efectius o potencials, les altres parts en el procés econòmic i els consumidors i usuaris han estat analitzats extensament en el fonament de dret 11, amb la conclusió que la conducta analitzada ha pogut tenir un efecte en aquella part del mercat formada per petites i mitjanes empreses, mentre que els seus efectes són més dubtosos per als grans grups de comunicació. En cap cas, la UPIFC-SI ha fet un seguiment del compliment de les tarifes. La durada de la restricció de la competència, cinquè criteri, ha estat de quatre anys i no s'ha acreditat l'existència de beneficis il·licits. Per últim, el TCDC de l'ACCO vol fer constar que la UPIFC-SI ha dut a terme un seguit de mesures tendents a la finalització de la infracció. Així, el 10 d'octubre de 2010, per acord del Consell Directiu del dia anterior, la UPIFC-SI va suprimir la versió electrònica de la plataforma reivindicativa 2010 a www.upisindi.cat; el dia 2 de març de 2011 es va retirar l'enunciat "tarifes recomanades" del menú del *website*; el dia 1 d'abril de 2011 varen eliminar del *website* el document de la plataforma reivindicativa 2010 i el 31 de març de 2011 l'assemblea general del sindicat va acordar retirar el títol "tarifari mínim" de la plataforma reivindicativa. El TCDC de l'ACCO, atenent tots els elements anteriors, fixa la quantia de la multa per la UPIFC-SI en 10.000 (deu mil) €.

Amor

D. NOT

J. O. Ll.

13. Per tot el que s'ha exposat anteriorment, un cop vistos els preceptes legals citats i els altres de general aplicació, el TCDC de l'ACCO, en la seva reunió de 16 de maig de 2012,

A Autoritat Catalana de la Competència

Faig constar que aquest document
reprodueix fidelment l'original

Barcelona, 18 MAIG 2012

RESOL

Primer. Acordar, de conformitat amb l'apartat a) de l'article 10.2 de la LACCO i l'apartat a) de l'article 53.1 de la LDC de 2007, declarar la comissió per part del Col·legi de Periodistes de Catalunya d'una conducta constitutiva d'una infracció de l'apartat a) de l'article 1.1 de la LDC de 2007, consistent en una recomanació col·lectiva concretada en l'elaboració i difusió d'unes llistes de preus i condicions comercials durant els anys 2008 i 2009.

Segon. Acordar, de conformitat amb l'apartat a) de l'article 10.2 de la LACCO i l'apartat a) de l'article 53.1 de la LDC de 2007, declarar la comissió per part de la Unió de Professionals de la Imatge i la Fotografia de Catalunya - Sindicat de la Imatge d'una conducta constitutiva d'una infracció de l'apartat a) de l'article 1.1 de la LDC de 1989, consistent en una recomanació col·lectiva concretada en l'elaboració i difusió d'unes llistes de preus i condicions comercials durant els anys 2006, 2007, 2008 i 2009.

Tercer. Acordar, de conformitat amb l'apartat a) de l'article 10.2 de la LACCO i l'apartat d) de l'article 53.2 de la LDC de 2007, imposar una multa de 15.000 (quinze mil) € al Col·legi de Periodistes de Catalunya per la comissió de la infracció de l'apartat a) de l'article 1.1 de la LDC de 2007 especificada a l'apartat primer.

Quart. Acordar, de conformitat amb l'apartat a) de l'article 10.2 de la LACCO i l'apartat d) de l'article 53.2 de la LDC de 2007, imposar una multa de 10.000 (deu mil) € a la Unió de Professionals de la Imatge i la Fotografia de Catalunya - Sindicat de la Imatge per la comissió de la infracció de l'apartat a) de l'article 1.1 de la LDC de 1989 especificada en l'apartat segon.

Amorós

Alde

1.0.11

Cinquè. Acordar comunicar aquesta resolució de l'expedient 29/2010 al Col·legi de Periodistes de Catalunya i Unió de Professionals de la Imatge i la Fotografia de Catalunya - Sindicat de la Imatge, al DG i que es notifiqui a les parts interessades, fent-los saber que, d'acord amb els articles 3.1 de la LACCO i 48.1 de la LDC de 2007, no s'hi pot presentar en contra cap recurs per la via administrativa i que només es pot interposar un recurs contenciós administratiu, d'acord amb la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la Jurisdicció contenciosa administrativa.

Arseni Bosch

Sr. Arseni Gibert Bosch

J. O. LL.

Sr. Josep Oriol Llebot Majó

)A(Autoritat Catalana
de la Competència

Faig constar que aquesta fotocòpia
reprodueix fidèlment l'original

Barcelona, 18 MAIG 2012

Anna Matas

Sra. Anna Matas Prat